

Bogdan Biskup

Dziennikarz. Pochodzi z Iwonicza. Od 1968 roku związany z Rzeszowem. Zajmował się szeroko pojmowaną tematyką kulturalną (pisał m.in. o teatrze amatorskim, filmie, Polonii, prezentował sylwetki artystów i twórców – amatorów i profesjonalistów). Od 2011 roku zajmuje się redagowaniem książek i edytorstwem.

Z cyklu: *Zamyslenia*

Bruzdy

lemiesz życia
przeorał czoło
zasuszył kadry pamięci

w jednym
tkwi górka
otoczona lasami
z połacią pól im wyrwaną

Michał zabrał się
do konnej orki
toczą się skiby
uwijają wrony
ziemia odkryła dla nich
żywą spiżarnię

za nimi niestrudzenie
kroczy chłopiec
krótki cień oracza
nie opuści go
do ostatniej bruzdy

mieszają się landszafty
wyrafinowane kompozycje
liryczne doznania

widzę wyraźnie
matka wyciąga bruzdy
niezwykłą motylką
obstalował ją ojciec
on właśnie przysiadł
chce odsapnąć
może myśli co będzie

***

nie ma już pola
las krok po kroku
choć nie birnamski
wrócił na swoje

nie ma też bruzd
przeniosły się w bezkres
wołają po swojemu
jakiś ty podobny

Mirosław Welz

Poeta, autor kilkunastu tomików wierszy. Jego wiersze zamieszczono w licznych antologiach. Píše również teksty piosenek. Prezes rzeszowskiego oddziału ZLP.

Wracam do prostych słów

Wracam do prostych słów
Jak chleb na stole
Woda którą przemywam twarz
Słońce za oknem świtu

Wracam do prostych słów
Bez melodii rytmu
Bo zatrzymują nieraz
Bicie mojego wiersza

Wracam do prostych słów
Przychodzą do mnie
Gdy milkną wokoło
Odgłosy wrzawy

Wracam do prostych słów
Na ścianie kartki
Rysuję nimi
Dotyk siedmiu zmysłów

Frasobliwy

Mieszka w kapliczce
Przy starej drodze
Pośrodku wioski
Której nie ma

Zaglądają tam ptaki
Wpada wiatr
A wieczorem
Zachodzi słońce

Jest bardzo cicho
Dawno nie widział
Ludzkiej twarzy
Nie słyszał głosu

Śnią mu się czasem
Blisko tuż obok
Znamo skrzypci
Studzienny żuraw

Kiedy się budzi
Zapada w sęki
Coraz bardziej
Frasobliwy

Wyścig

Mimikra prowadzi
Między tak a nie wiem
Pośrodku żeby nie upaść

Brama oparta o mur
Zamienia drobne
Na miłość

Gramy w durnia
Sami ze sobą
Za wygraną się płaci

Ostatni zbiera szkło
Wciąż niedaleko
Do swojej mety

Aleksandra Piguła

Autorka siedmiu tomików poezji, sztuk teatralnych, tekstów piosenek, prezes Mieleckiej Grupy Literackiej Słowo działającej w ramach Towarzystwa Miłośników Ziemi Mieleckiej im. Władysława Szafera.

Nie mogę uwierzyć

Pamięci Janusza Kapuścińskiego

że twoje imię
będę odmieniała w czasie przeszłym
że byłeś
tworzyłeś
zostawiłeś świadectwo
ale dostałeś bilet
i nie ma odwrotu
zostaną tylko
łzy i pamięć
dla mnie
wiersze mądrego człowieka
i pytania
których nie zdążyłam zadać
więc jak cię pożegnać
może
non omnis moriar

Olśnienie

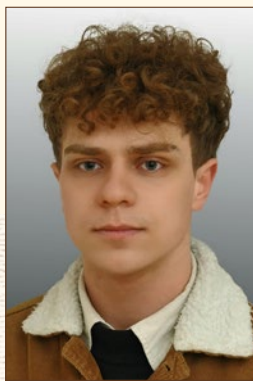
Gdyby nie to
Że zakładałam włosy za ucho
Nieświadoma
Rozchodzącego się zapachu perfum
Gdyby nie ten błysk w oku
I wargi które mimochodem zagryzam
I bladeść co podkreśla czerwień
Gdyby nie ten szampan
I oliwki bardziej zielone
Nawet byś mnie nie zauważył...

A jednak się pojawiłeś
Jesteś
Więc zostań

Ostatni lot

Leciała bez sygnału z wieży
Jak kiedyś pędziła do marzeń
Głową w dół
I całe życie mignęło jej przed oczami
Jakiej odwagi potrzeba
By skrócić sobie życie
O jeden dzień
Jeden rok
Czy dziesięciolecia
Bo nie wiemy ile ominęło ją
Wschodów i zachodów słońca
Co się myśli spadając w przepaść
Czy w rabatkę przy bloku
Czy chce się zawrócić
Ale się nie da bo grawitacja
Bo już tylko trzask i ciemność
A jeśli to nie odwaga?!

Wiktor Kuś

Ma 17 i jest uczniem II Liceum Ogólnokształcącego im. płk. Leopolda Lisa-Kuli w Rzeszowie. Interesuje się historią sztuki oraz literaturą, pisze wiersze.

Kasandro dlaczego milczysz

ja jedyny chciałem cię usłyszeć
i głucho wołałem twoje imię
a odpowiadał mi huk ciszy

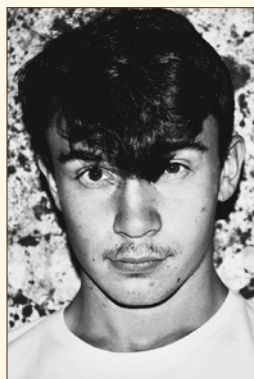
nie zabiłaś nadziei na rzeczywistość
zabiła się sama
krótkim słowem połowiczną myślą
dlaczego Kasandro Ilion tyle już przeżył wojen
tyle pół spustoszył że kolejna wojna
nawet nie staje się punktem w kalendarzu

dlaczego w słowie Ilion zawarła się
odpowiedź n i e
Hektor nie żyje
Priam wyjechał na urlop
a Parys ostatnio choruje
i dlaczego Kasandro milczysz

Pomiędzy przestrzeń a ciszę

Szukam Telemachu
dawnego spokoju
po parkach skwerach
we wzniosłych nazwach ulic
w gładkim cieniu światła
w migotliwym rozbłysku wody
szukam Telemachu
w ekstatycznej radości
w podróży między myślami
kiedy cię znalazłem
szukam Telemachu
lekkiej frazy która by
mój sposób na szukanie świata
opisała
szukam Telemachu
tam gdzie wtedy znalazłem
i miłuję świat

Mikołaj Radziejowski

Student prawa Uniwersytetu Rzeszowskiego, ale także bardzo interesuje się literaturą i zdarza mu się napisać opowiadanie, wiersz, scenariusz.

POROZMAWIAMY O POGODZIE

Wszystko po staremu. Myślałem, a myśli moje trochę sarkazmem, a trochę goryczą, trochę smutkiem, a trochę rozczarowaniem przepełnione były. Myślałem więc

o pogodzie. Ta grudniowa była wspaniała jak Polska nasza cała. Najpierw ją śnieg tak zasypał, tę Polskę, że pogoda wydawała się być w końcu naturalną i choć wiele przekleństw padło na ten śnieg taki owaki, to czuło się, że ludziom, gdzieś w głębi serca, podobał się taki stan rzeczy. Nagle jednak, jak grom z jasnego nieba, tylko że to nie grom, a deszcz i nie z jasnego, lecz z najbardziej ponurego nieba, spadł na ziemię i roztopił wszelki śnieg, to znaczy ten ów wyżej wspomniany taki owaki. Po tym nastąpiła grudniowa wiosna. I tak żeśmy wszyscy trwali w tej pogodzie na przemian, a to raz śnieg, a to deszcz, a to słońce. Nic to – pomyślałem – dla nas przecież to, co wszędzie indziej nienormalne, wszelkie anomalie, to jest normalne. Wszystko po staremu, myślałem.

Zerknął ukradkiem w stronę okna – nie musiał, dobrze wiedział, co go czeka – światło zza szyby wypełniało mieszkanie na przemian czerwonym i niebieskim błyskiem. Stał nieruchomo. Bezmyślnie całkowicie, jakby to wszystko nie miało znaczenia, ani sensu, ani historii, ani biegu wydarzeń, ani podłoża psychicznego, ani nawet efektu końcowego. Zupełnie tak, jakby to się nie wydarzyło. Tymczasem ciepła krew dotarła do jego stóp i w kościach poczuł jak życie z niej uchodzi, rozlewa się po pokoju, znacząc piętno tej historii.

Wróciłem na studia. Szybko spostrzegłem, że do mojego bloku, w którym wynajmuję mieszkanie, wprowadził się ktoś. Nie wiedziałem kto. Tak teraz wygląda to życie w blokach, że całkowicie nie zna się swoich sąsiadów. Często zdawało się słyszeć niejednoznaczne odgłosy. Coś w rodzaju krzyków, czasem coś jakby się tłukło, coś ciężkiego spadało na podłogę, czasem jakieś szydercze śmiechy. Pewnego razu usłyszałem wystarczająco wyraźne: „Zostaw mnie, zostaw”. Innym razem doszedł do tego bardzo intensywny płacz. A parę tygodni później te wszystkie elementy wystąpiły równocześnie i na koniec chyba każdy mieszkający w tym bloku mógł usłyszeć głośne, rozpaczliwe wołanie kobiety: „Pomocy! Pomocy! Pomocy!”. I co ja wtedy? Co ja wtedy na to? Pomyślałem sobie, że nie jest to przecież mój najbliższy sąsiad, więc co ja mam do tego. Pomyślałem

także o tym, że przecież ma on bliższych sąsiadów, którzy mogliby zapukać i upomnieć wariata, bo jak ja – dwudziestoletni gówniarz – miałbym zwracać uwagę poważnie dorosłemu. Postanowiłem więc po raz kolejny nie przejmować się sprawą. A bo to on jeden bije żonę? A może się tylko pokłócili? A może ona tak lubi i chce? A może jakiś pikantny film oglądają? A może to prostytutka, której się za to płaci? Jednym słowem, co ja się będę przejmować, skoro to nie moja sprawa, jakby bardzo cierpiała, to dawno by od niego odeszła i w ogóle to zgłosiła na policję. Po tych myślach uśmiechnąłem się i odwróciłem głowę do góry nogami. Myślałem... Myślałem tak za każdym razem, gdy coś się działo, a działo się to pewnie z kilkanaście razy. Pewnego dnia usłyszałem jak zawsze rozpaczliwe, mrożące krew w żyłach: „Pomocy! Pomocy! Pomocy!”. Było to wołanie najszczególniejsze z wszystkich. Wzbudziło to we mnie strach. Rozległ się trzask i jakby ciało zważyło się na podłogę.

Myśli powędrowały w stronę dzieciństwa, kiedy pragnęło się kochać, ale było się zdecydowanie za młodym, żeby w miłości być traktowanym poważnie. Później do okresu dojrzewania, kiedy chciało się kochać dziecięcy raz bardziej, ale i wtedy nie można było być traktowanym poważnie. Było się wtedy zdesperowanym i gotowym na wszystko, żeby tej miłości zaznać. Nikt ci jednak nie chciał jej dać. Każdy natomiast chciał wykorzystać to twoje kochanie. Stąd i wykorzystanie seksualne, jakiego zaznał, i to nieszczęście jego, że trafił na zwyrodniałców, zimnokrwistych sadystów. Myśli jego przywoływały te wszystkie przeżycia właśnie w tej chwili, gdy za drzwiami: „Otwierać, policja!”. I surowe pukanie do drzwi: „Proszę otworzyć, bo wyważymy drzwi!”. Dalej myślał o przeszłości, wstydził się, że próbował kochać. Nie patrzył na nią, nie chciał nawet o niej myśleć, że kiedykolwiek była – dla niego stanowiła tylko przedmiot, który stał się podsumowaniem tego, kim się stał. Szukał miłości, odnalazł zbroczenie, śmiertelne zbroczenie... Czerwono-niebieskie światło wciąż migotało. Drzwi zostały wyważone. Policja ujęła go w jednej chwili, a na korytarzu ciekawscy sąsiedzi gapie ujrzeli nagą kobietę z roztrzaskaną głową, leżącą w kałuży krwi, a także w siniakach praktycznie na każdej części ciała.

Wszystko po staremu. Myślałem, a myśli moje trochę sarkazmem, a trochę goryczą, trochę smutkiem, a trochę rozczarowaniem przepełnione były. Myślałem więc o pogodzie. Myślałem o tych, którzy szukali miłości.